

Piatra de pe aleea mănăstirii(Putna)

Dorurot

Răsună lung ecoul pe-aleea mănăstirii,
E îmbibată piatra cu-amar și suferință,
Călcați-o cu sfială că-i scris în legea firii
Că apele vor trece dar ea e de credință.
Călcați la fel pe trepte să vă arate drumul,
Pășiți pe nava care prin secole plutește,
Sub marmura cea albă măritul n-odihnește,
Ci sus în turlă, sfântul, măreț își poartă nimbul.
Când jos oștenii cântă,se saltă nava-n sus,
Din aura sa, sfântul, fulgeră-n bolți și cruci,
Mai rețrăim odată tot ce am fost atunci,
Și-apoi din nou necazul care pe noi a curs.
Călcați pios pe pietre că încă mai răsună
Vioara cea măiastră a unui Ciprian,
Mihai sub fruntea-naltă tot dorul ni-l adună
Și-n versu-i încă plânge necazul unui neam.